j.music booklet archive
pdfcd17@gmail.com

בס"ד

דוד הולשטיין מגיש

אברהם

יוסף מוקיר שבת

אוצרות יהודיים ב'

תולחנו"ע ר' יום טוב עהרליך זצ"ל

עיבודים: ירון גרשובסקי

ארכיון המוזיקה העברית
pdfcd17@gmail.com

j.music booklet archive
pdfcd17@gmail.com

מתוך רגשי שמחה והכרת הטוב לבורא יתברך שמו, אנו מגישים בזה את **אומרות יהודיים חלק ב'** על עשרת לחניו המחממי לב. מלחניו של הנלתי נשכח, ר' יום טוב עהרליך זצ"ל.

ההצלחה של **אומרות יהודיים חלק א'** היתה ב"ה הרבה מעל ומעבר לציפיותינו המוקדמות. בפרט רחב ליבנו למשמע הורים נרגשים, מחנכים ואפילו נהגי אוטובוסים שדיווחו כולם על ה"קינדרלעך" הקטנים ששרים, ואף מבינים את תוכן השירים, כן- גם באידיש!

תקוותי הכנה היא שהאלבום הנוכחי יהווה גם הוא מקור השראה ויגיע לאזניהם של יהודים רבים אף יותר מהאלבום הראשון.

כפי שצויין ב**אומרות יהודיים חלק א'**, כל זאת נזקף לזכותו של ר' יום טוב עהרליך זצ"ל. גאוניותו וכשרונו העשירו את כולנו, והרימו אותנו לרמה גבוהה יותר של שמחה, אמונה ויראת שמים.

ושוב, ברצוני להודות מעומק ליבי לגב' עהרליך תחי' ולכל משפחתה הכבודה, על שבטחו בי ונתנו לי את הזכות להקליט ולתרגם מוסיקלית מחדש את מפעל חייו של ר' יום טוב זצ"ל.

יהי רצון שנזכה לשמוע את "אומרות" הגאולה וצליליו במהרה בימינו, אמן.

אברהם

הפקה
דוד הולשטיין

עיבודים
ירון גרשובסקי

תרגום מאידיש לעברית
מנחם מנדל קפלן

הקלטה בעברית וקולות רקע
גדעון לוין

עיצוב עטיפה
שלום גרינצוויג

NOAM נועם

חנות החברה
נועם קלטות ותקליטורים
רח' מלכי ישראל 6 ירושלים
02-5375944, 5374144

להזמנת קטלוג קלטות ותקליטורים מהחדש ומהמובחר במוסיקה היהודית
חוג הלקוחות של נועם הפקות 02-6526995

ארכיון המוסיקה העולמי
pdfcd17@gmail.com

יוסף מוקיר שבת

שמעו נא מעשה נושן
שבגמרא הוא כבר מובא
ומספרים אותו באופן קבוע,
הי לו יהודי אי-שם
אשה וילדים שבעה
בשם "יוסף מוקיר שבת" ידוע.

עני ואביון,
מתחת לכל דמיון,
בקתתו העלובה
על שפת הים ניצבה.

והבקתה הקטנטנה
מלוכלכת ומוזנחת
הוא לא בזבז אפילו לירה,
עבר קשה יומם וליל
על לחם צר הוא התקיים
והכסף הוא חסך כל השבוע.

האשה, הבנים והבנות
לא היו להם כל תלונות,
בגדים אמנם אין דבר
אבל הכל ידעו זה כבר,

שבהגיע יום חמישי
יאמר בשמחה: "יקירתי,
הכיני נא אשתי היקרה
את סלי הקניות מהרה,
הנה כל הכסף בידך
קני כל מה שיעלה בדעתך".

"דגים-רק מצויינים
גדולים וטריים ושמנים,
גם יין טוב ובשר
דבר שלא יחסר,
פירות טובים וירקנים
המחירים כלל לא משנים".

והאשה יוצאה לקנות
וחזרה עמוסה חבילות טעונות,
מיד התחילה בעבודה

כל הלילה לא ישנה.

ואפתה ובישלה
תבשילים טעימים, עוגה גדולה
ובישלה ואפתה
לרגע לא שבתה.

ולשבת הקדושה
הביא הוא אורחים שלושה,
הבקתה יפה ומאירה
כמו גן-עדן מהיזהרה,
ובראש השולחן
רבי יוסף על כסאו מוכן.

יושב כמלך בפנים מאירות
בחן וברגש שר זמירות,
"אשת חיל מי ימצא
כמו השבת אין בנמצא!".

ושם מעבר לפינה
מספר דקות רק הליכה
עמד ארמון גדול וקצת זנוח,
וסביבו היתה גינה
ובגן גדר שם ארוכה
ושער שאף פעם אינו פתוח.

והאדם ששם יושב
מליונר גדול נחשב,
ובלבו הרע רק ידע
לכל יהודי שנאה.

ועזרר היהודים
זקן מופלג מאוד היה
אולי אפילו בן שמונים וכמה,
ואשתו עם ילדיו
נסעו הרחק באונייה
ואיש כלל לא ידע על מה ולמה.

והוא היה קמצן
לא הביט בפני קבצן,
כך חי לו לבדו
מבלי אנשים לצדו.

עברה תקופה קצרה
והוא חלה במחלה חמורה,
אל ביתו הביא רופא
שגם בכוכבים צופה,
וכך הוא מנחש
כמה ישתרחש.

והוא אמר כיודע דבר
שהרכוש שהוא צבר,
את כל-כולו יירש
רבי יוסף, היהודי הרש.

הגיו שמע והחוירו פניו
וכלל לא מצא חן בעיניו,
הוא לא המתין עד מחר
ואת כל רכושו הגדול מכר,
וקנה תמורתו יהלום
הגדול ביותר, ממש חלום
ופרס את מגבעתו,
ובתוכה תפר אותו.

וכך הלך חסר-הדעת
עלה הרים, ירד בקעות
בורח מחברת בני-אדם,
ומראשו את המגבעת
לא להסיר הקפיד מאוד
לכן אתה הוא גם ישן.

בדרך הוא פעם עבר
והגיע לשפת נהר,
והגשר שעליו נטוי
היה עבורו פיתוי.

וממש באותו שניה
כשעל הגשר הוא עלה
החלה רוח סערה נשמעת,
גשם זועף פתאום נהיה
הרוח בעם ייללה
העיפה מראשו את המגבעת.

הרוח אותה חטפה
ואל המים מיד סחפה,
והגיו, ברוב זעמו
קפץ אחריה בעצמו.

והנה הופיע דג,
יותר מדי הוא לא בדק,
את המגבעת הוא בלע
ומשם בשחייה עלה,
יחד עם עוד דגים
היישר אל רשת הדייגים.

השבת כבר התקרבה
כשהדג אל החוף הובא,
הדייגים מסתובבים, מחפשים
אך שום קונה אינם מוצאים,
החליטו כמובא האחרון
יוסף מוקיר שבת - הוא הפתרון.

עונה רבי יוסף: "טוב, אבל
לאשתי אין כבר כוח, כמה חבל".
אומרת היא "לא נורא
יש לי עוד קדרה".

את הבטן היא פתחה
ובקול גדול צווחה:
"יהלום, יהלום!
הרי זה ממש חלום!".

"יהלום, יהלום" -
רבי יוסף מעיף מבט,
"יהלום, כן יהלום,
אבל זה לא כמו השבת!".

אמר על כך יהודי אחד
שבסיפור אין שום חידוש מיוחד:
מה שעל הבטן מבזבזים
חוזר - בתוספת אחוזים.

הצדיק היכן הוא?

איי ליי לו לו לו לו
איי ליי לו לו לו לו
עומד הרב מסאסוב
ליד עגלת הילד,
איי ליי לו לו לו לו.

כבר כולם
דואגים מהשעה שהתאחרה,
מי ידע
מי יודע,
הצדיק- מה איתו קרה?

לאן הוא נעלם,
זה עדיין לא קרה מעולם!
העיניים השמיימה מביטות
בחרדה,
הצדיק, הצדיק - היכן הוא, מי
ידע?
בשמים מרחף לו ענן צחור,
אולי הוא מסתתר מאחור?

איי ליי לו לו לו לו...

"ראה ילדי, ענן צחור
מלאכים מסתתרים בו מאחור,
והם צוחלים
ומסתכלים
בשנינו דרך החור.

והבורא לתפילתו נשמע,
הוא מוצא חן בעיני העלמה,
הם נישאים
והכל יודעים,
אבל האב, כלא יודע מאומה.

בא החורף,
והימים כבר
מתחילים להיות קרים,
וברפת
על התבן בני הזוג מתגוררים.
אין מה ללבוש,
אין מה לאכול,
ידיים, רגליים קרות,
ואצל אביה
שם בבית
זהב וכסף על הקירות.

וביניהם תינוק נולד,
ומיד מקור הוא נרעד,
ולעקיבא

בכר כולם
עברתי בדרך לתפילה
והנה שמעתי יללה,
אני ניגש
ופתאום נפגש
בתינוק בעריסה.

הוא שקע בתרדמה
ואמו אמרה אז לעצמה,
חבל לחכות
רק לכמה דקות
אלך, "כל נדרי" אשמע.

באולם
כבר כולם
מחכים להתחלת המניין,
רק הרב
לא קרב
כלל עדיין אל הבניין.
השמש כבר שקועה
ולבבות חדרה מיעקה.
כל העיניים ברטט דומעות,
בבית-הכנסת
תפוסים כבר כל המקומות,
בשעה שכזו לא חסר איש
באולם,
רק הרב - הרב, נעלם...

איי ליי לו לו לו לו...

הצדיק פתח בהליכה
אך התינוק שוב חזר ובכה,
"אל תבכה
אל תבכה
לא אשאיר אותך כאן לבדך".

הצדיק אל השמים פונה
ובזעקה בקול רם קורא:
"איך אפשר להשאיר ילד קט כך
בוכה,
אוי השם, שמע את בכי עמך
מרנה,
נעזב והושלך, כהפקר הוא נחשב,
הבא לו את המשיח עכשיו!!".

עקיבא

מחוץ לעיר שם
על הדשא
הצאן בשלווה רועות,
ועקיבא
הרועה שם
להשם מתפלל בדמעות.

עני מרוד הוא
ועדיין
לא למד מעודו צורת אות,
מרחוק רואה הוא
הנה צועדת,
בת אדוניו ועשיר מאוד.

והאדון הסכמה לא נתן,
שהרועה יהיה לו לחתן,
והנערה
טובה וברה
ובליבו כאב לא קטן.

והבורא לתפילתו נשמע,
הוא מוצא חן בעיני העלמה,
הם נישאים
והכל יודעים,
אבל האב, כלא יודע מאומה.

בא החורף,
והימים כבר
מתחילים להיות קרים,
וברפת
על התבן בני הזוג מתגוררים.
אין מה ללבוש,
אין מה לאכול,
ידיים, רגליים קרות,
ואצל אביה
שם בבית
זהב וכסף על הקירות.

ובינתיים תינוק נולד,
ומיד מקור הוא נרעד,
ולעקיבא

אין אלטרנטיבה
הוא עובד קשה ומרוויח מעט.

קוראת לו אשתו במורא:
"עזוב כל זאת מהרה,
אנא עקיבא
לדברי הקשישה,
סע נא ללמוד תורה".

מחוץ לעיר שם
מעיין יש,
המים בשלווה בו עוברים,
טיפה נוטפת,
טיפה נוטפת
טיפה נוטפת
ובאבן יוצרות הן חורים.

אם המים
שרכים הם
מחוררים הם אבן קשה,
מביט עקיבא
וחושב הוא
ובליבו מנקרת תחושה:
"אם המים שהם כה רכים,
אבנים קשות שוחקים,
לבי הרך
אם רק יטרח
ודאי יבין דברי תורה עמוקים".
ועקיבא אמר ועשה
ויצא לדרך קשה,
בישיבה
הכי טובה
ישב ללמוד את התורה הקדושה.

עוברות שנים כך
ועקיבא
באור התורה מתבסם,
ושמו עתה
"רבי עקיבא"
בכל הארץ מתפרסם.

וכך לומד הוא
רבי עקיבא
במשך תריסר שנים,

music booklet archive
www.jewishmusicbooklets.com
pdf created by

ותלמידים לו
שנים-עשר אלף
מסורים הם ונאמנים.

רבי עקיבא בלבו אז גמר,
לשוב לביתו הוא אמר,
הוא מגיע
בחלון מופיע
וליבו מכאב נשבר.

בני-ביתו ערים מרוזים,
בסחבות לבושים הילדים,
ואשתו
בתוך ביתו
לוחים מכבסת בגדים.

ולפתע
הוא שומע,
את קולו של השכן,
את אשתו
מנסה לשכנע
שלחיות כך זה לא ייתכן:

"בעלך הוא
עם-הארץ,
שאותך לבד כך השאיר,
תריסר שנים הם
מאז עברו כבר,
ועדיין לא שב אל העיר".

ואשתו בשלוותה עונה:
"אני מאושרת כי לומד הוא
תורה,
השם יעזור
שהוא לא יחזור
וילמד עוד שתים-עשרה שנה".

רבי עקיבא בחוץ שם ישב,
שמע את הדברים וחשב,
לישיבה
האהובה
ללמוד תורה הוא שב.

בתוך הנחשול
היכן נמצא בעלה.

בקהל היא התקדמה
ועלתה אל הבמה,
ובעלה לפניה נגלה
ושיניה נקשות באימה.
והנה, רואה היא את פניו,
והוא מחייך אליה בחיבה,
על פניה
נפלה נרעשת,
לפניו על הרצפה.

והשמש אז
נחפז אליה
לסלקה משם הוא ניגש,
רבי עקיבא
אותו הרגיע
והכריז בקול נרגש:

"שמעו נא דבר נפלא,
זכרו לעד אמת גדולה,
שהתורה
היקרה
שלי ושלכם - היא שלה!

היא המתינה עד הלום,
בייסורים רקמה חלום,
אותך כפליים
אבי בשמים
שהחזרתני אליה בשלום".

ושמועה אל
חותנו הגיעה
שבעיר נמצא תנא,
אליו הגיע
ולו השמיע
על חתנו לפניו תינה.

ורבי עקיבא
אז סיפר לו
שהוא עצמו הוא החתן,
זה לזה
הם מחלו אז,
והתחבקו בחיבוק איתן.

ומיעיו החותן העשיר,
דמעות חמות השיר,
חצי הונו
לחתנו ולבתו
הוא כתב והשאיר.

ועטרת-זהב מזהירה,
ירושלים עליה צוירה,
נתן התנא
לאשתו הנאמנה,
גמול לאהבת-התורה.

שלא עשני גוי

"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי"
הברכה הזו בכל יום אנו מברכים,
"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי"
ובברכה הזו בכל יום אנו כה שמחים.

אבינו אהובנו
כה יקרת ללבנו,
אין אנו יודעים
איך לך אנו מודים
על שהחייתנו
וקיימתנו
ועל שעשיתנו
את כולנו יהודים.

אבינו בשמים
נחמנו בכפליים,
אנו לא נניח
עדי תשלח את המשיח,
זה כבר שנות אלפיים
סובלים אנו כפליים
וחייליך עוד נשארנו
לגרגע לא סרנו.

תמיד מגורשים
מעונים ומושפלים,
ועם כל זה אנחנו
הכל סובלים ומבליגים,
אפילו תשליכנו
אפילו תגרשנו
ממך לא נברח
ואליך נישא עינינו.

"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי"
אפילו רק עם זה לבד אנחנו כה שמחים,
"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי"
אפילו לא תתן שכרנו אין אנו בוכים.

הטלית והתפילין
הרגשות הנעלים,
החומש והתפילה
והחיים בקהילה,
בית-כנסת, מנורה
ולימוד התורה
עבודת הבורא
באהבה וביראה.

עם טלית קטן
כל יהודי ניצב איתן,
והכיפה ממעל
משם היא לא תזוז אף שעל,
הצביעות שבבגדים
שומרת מפחדים,
כל בוקר אל ה"חדר"
מוליכים את הילדים.

מצות המזוזה
מגינה בכל עוזה,
מתבוננים בנאמר בה
ובלב חשים תזוזה,
כל אלה דברי-פלא
לא נמצאים כאלה
רק אצל יהודים
שאת השם עובדים.

"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי",
אנו לא צריכים יותר, וכך אנו
מסתפקים,
"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי"
עם הברכה בלבד מתנחמים
ומתחזקים.

יש לנו ראש-חודש
וגם שבת-קודש
מנורות ונרות
מאכלים וגם פירות,
טעם עולם-הבא
שוכן בכל דבר
אומרים "לכבוד שבת"
הקדושה שורה בו כבר.

הימים הנוראים, מחילת החטאים,
התשובה הופכת רשעים לצדיקים,
הסוכה וסכך-קנים,
וארבעת המינים
שמחים בבורא
ובתורתו מרננים.

יהודים, אמרו "לחיים"
עולם חדש בא משמים,
מלא הוא בתורה
בקדושה ובטהרה,
"ישועת השם כהרף עין"
"לשנה הבאה בירושלים".

"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי"
הנה זה משיח בא נשמח אז
ונילדו,
"שלא עשני גוי", "שלא עשני גוי"
אז ייעד כל העולם, כי "אין עוד
מלבדו".

הגנראל

יום של אורה
המלחמה כבר נגמרה,
ברלין שוחררה הובסה כבר גרמניה
הצבא צועד כאן בלי מורא.

הזמרים מזמרים
בעיר טנקים דוהרים,
בבכי של שמחה, לוחצים הידיים
זה לזה - אנשים זרים.

מסיבה יש באולם,
מתאספים שם כבר כולם
ויושבים הם שם יחד
מנהיגים מכל העולם.

מאמריקה - גנראל,
ומרוסיה - רמטכ"ל
מצרפת - איש מימשל
ומאנגליה - אדמירל.

לא רחוק מהמסיבה
תחת מבטי השיא,
במקום מכובד ביציע יושב שם
גנראל רוסי.

הגיבור מברלין
וממשחרר פולין,
קולות של כבוד באזניו הוא שומע
ואת עיניו מעלים.

הוא רואה שם חיזיון,
פסל של נפוליון,
שם עומד הוא ללא ניע
סמל הוא לכליון.

ומכר המצביא
בלילה שקט, אביבי,
בהילול ורחימו לחודרו של הרבי
אבא אותו הביא.

הצדיק קורא לו בשם
ממבע עיניו מתרשם,
ואמר לאביו: "בנך עוד יגדל
לצדיק, אם יראה השם".

אמא אז כה צהלה":
מי זקוק לכסף ותהילה?
רק יעברו שנה או שנתיים
ולא יזכרו מאומה.

מה שווים הם הפרחים
כשמן העולם הולכים,
החיים כה טיפשים הם
אין עושר ואין ערכים.

מה לאדם כבוד שווה,
כשהוא כבר דבר לא הווה,
הוא קורע את המדליות
הן נופלות על שטיח עבה.

והנה הוא רואה
בתים בעמק נאה,
ובינתים הוא רואה את בית אבא
וקול אמו מזהה.
לילי-שבת מנוחה
בחוץ כבר חשיכה,
אך הבית בפנים מלא אור ועונג
והלב מלא שמחה.

ואמו עם הנרות ופניה מאירות,
ועם אבא אל בית-הכנסת
הוא צועד בפסיעות מהירות.

כמה יפה כל זה היה,
כה נפלאה החוויה
וכל חיין עד היום הוא
לא נהנה כך פעם שניה.

הן צדיק - בשני העולמות הוא זוכה לאושר נפלא.

כסף לו, גם תהילה רבה,
אבל לא זו הסיבה -
את כל חיין בשמחה יתן הוא
כדי לזכות לעולם הבא.

והנה בעצמו
הוא ניצב ליד מיטת אמו,
וקורם שהיא נדחפת אז לצנצת
כך היא דברה עמו:

"אל תיפול רוחך
על שאני עוזבת אותך,
עמך אשאר לעד ולנצח
אלך עמך בדרכך".

ולא אחת בשעת הקרב
או בשכיבה במארב,
את דמותה לפניו ראה הוא
נוסכת היא בו אומץ רב.

זמן לא היה להרהורים
איך דברים שכאלה קורים,
והרי שנים רבות כבר
שהיא איננה בחיים.

הנגנים פצחו בטון
בראש מנגן הבריטון,
החל מעתה - מלחמה לא
תהיה עוד
הן כך נאמר בעיתון.

והקונטרה בס
רוטן לעצמו בקול גס:
הרי זו בריחה - האויב של
אתמול
היום לידיד מחופש.

הגנראלים מן האולם,
לעברו פונים כולם,
כבוד יתנו לו ומדליות
מוכן גם ניצב הצלם.

אך היציע עומד ריקן,
רק לפני רגע היה הוא כאן,
המדליות זרוקות על הארץ
ובינתיים שהוא - הוא שוזקן.

עבר זמן לא רב,
הכל כבר מאחוריו,
בבית-כנסת אי-שם ביבשת אחרת
בפינה שבצד מערב.

יהודי יושב לו כאן
גבה-מצח ורחב-זקן,
ומספר תהילים ממלמל הוא
מזמורים בראש מורכן.

איש לא יודע את זהותו,
הוא מחייך כששואלים אותו,
ומעיניו דמעות נושרות לו
על הספר אשר ביד.

מכריז הוא: "אין להתרשם
מגנראל מפורסם ובעל-שם,
עדיף עשרות מוזים ממנו,
טירון פשוט בצבא השם.

עוד שעה...

בבית קט שם לבדו
יושב רבי אליעזר,
יהלומים לו בידו
מהם מכין הוא מגן.

למי המגן היפה
שאין בו כל בקיעך?
עבור המלך המשיח
בקרוב יגיע!

איזה יוקר
אור הבוקר
עוד מעט מפציע
רק עוד יום
רק עוד יום
והוא כבר מגיע!

בבית קט שם לבדו
יושב בחור, שמו פרץ,
ספר יש לו בידו
והוא לומד במרץ.

הנה זה משיח בא
נחמה יביא הוא לנו,
אנחנו גם נביא לו
מתנות כולנו.

איזה יוקר אור הבוקר
עוד מעט מפציע
עוד שעה
עוד שעה
הנה הוא כבר מגיע!

רכבת פרומאית

נעצרת לה רכבת
להפסקה אחרית,
והנה מולה ניצבת
רכבת פרומאית.

פנים שמחות, פיות
מחייכים אלי בגילה
יהודים ויהודיות
בלי הגבלה.

מקלץ, מטורנא, מבנדין,
מלודז', מקראקא, ראדזימין,
מפינסק, מגרודנא, מנובהרודק,
מגליצי'ה, מוואלין,
מפשמישל ומלובלין
ומלומזא ומביאליסטוק.

ילדה בצד עומדת
נותרה לבד, בודדת,
עוצרת היא ליד קרון אחד,
ושם, על יד הדלת
ביהודי היא מסתכלת
בפניו רואה היא משהו מיוחד:

"אנשטולדקט, ביטע...
מנין?" - "מילטא"
"ושמכם?" - "נאטע",
"טאטע!!".

והכל מטמרים בצווחה
אבא, אמא, סבא, סבתא
אל הרכבת מפרומא בריצה,
הקשיבו מה שכאן קרה
שמעו סיפור שכאן אירע
ילדה קטנה את אבא כאן מצאה.

קמים מן המקומות
מן הקרונות משתחררים,
מחלצים קצת עצמות
ואת הגב גם מיישרים,
יוצאים ומבקרים
ברכבת השניה
עוברים בין הדלתות
ושואלים בציפייה:

"אולי יש מישהו מבנדין
מלודז', מקלץ, מראזימין
אולי גם מישהו מנובהרודק,
אולי אחד מקטוביץ
מרישא, מסוסנוביץ,
מפלך ראווא או מביאלוסטוק".

אשה, חבושות ידיה
פצעים לה בפניה
נעצרת היא ליד קרון אחד,
ביהודי היא מתבוננת
נשען הוא על משענת
ביניהם חולף מבט חודר ואח.

"פשעפראשעט, פראשע...
מנין?" - "מפאמאשעץ",
"ינקלך?" - "דזואשע?"
"אי, ריבונו של עולם!!".

ורצים כולם בצוותא
אחים, הורים וסבא סבתא
סביב הרכבת התקהלו,
הקשיבו מה שכאן אירע
שמעו סיפור שכאן קרה
כן, אשה ובעל זה את זה גילו.

ואני, בין העומדים
מביט לכל הצדדים
רבים מהיהודים
נראים לי מוכרים,
לכמה, פנים עם טעם
שנראה לי כה מוכר,
ראיתי אותם אי-פעם
אבל מתי - איני נזכר.

אולי עוד מלפני שנים
מוכרים לי אלו הפנים
עוד לפני ימי הזעם הנורא,
בתוך תוך המלחמה
באותם רגעי אימה
ואולי עכשיו, בדרך חזרה.

איני זוכר, איני יודע
לבי כה מתפעמ
משווע ושואף למעט שמחה,
מבלי לחשוב פעמיים
תופס אני בידיים
יהודי אחד, ושואל במבוכה:

"מנין אתם?" - מליזע"
"ושמכם?" - "ווידער"
"ברודער - אחי היקר!!"

אל לבי אני מחבקהו
מביט בי במבט משונה הוא:
"אין לי אחים" - אומר הוא בקול
חד,
עונה אני: "זה לא נוגע
כל יהודי לך אח ורע
לכולנו בשמים אב אחד",
אכן, לכולנו בשמים אב אחד.

"אני"

ר' אהרן הגדול מתעורר באחת
ממחשבותיו ומדיבקותו,
קול נקישות לפתע נחת
על החלון בבירתו.

הוא מרים את ראשו
מהספר קלות
ואומר בקול לחשני:
"מי זה דופק בשעת לילה
שכזאת?"
ומישהו עונה לו: "אני".

ר' אהרן חוזר ומשפיל את עיניו,
מביט הוא בספר המונח לפניו,
ומפליג לו הרחק אל עולם
האין-סוף
הטמיר, הזוהר,
הוא נמצא בעולם משלו, לא ישן
אך גם לא ער.

ושוב, קול נקישות שם נחת
על החלון בבירתו,
ושוב, ר' אהרן מתעורר באחת
ממחשבותיו ומדיבקותו.

שוב הוא מרים את ראשו ומפטיר
כלעצמו, בקול לחשני,
"בשעה שכזאת נקישות מי
ממטיר?"
ומישהו עונה לו: "אני".

ר' אהרן חוזר ומשפיל את עיניו,
בספר לפניו הוא נועץ את עיניו,
ומפליג לו הרחק אל עולם
האין-סוף
הטמיר, הזוהר,
הוא נמצא בעולם משלו, לא ישן
אך גם לא ער.

לילה חשוך, שורר שם בחוץ,
מאחד החלונות אור יוצא,
מישהו עומד וממתין שם, לחוץ,
ר' אהרן להכניסו אינו רוצה.

ר' אהרן שואל שוב ושוב: "מי
נוקש?"
שוב ושוב עונה הוא: "אני",
אך ר' אהרן - לא לעונת מתעקש
ואינו מעיף מביט שני.

מדוע הוא נוהג כך - כה קשה
לקלוט,
הרי בחסד עוסק הוא ימים ולילות,
והחזיר בתשובה כבר אל צור
מחצבתם
רבבות נשמות,
מדוע יניח ליהודי, כך בלילה לחכות?

לפתע קם ר' אהרן ממקומו
אל החלון הקולני,
"מי שם נוקש?" - הוא שואל, כלתומו,
ומישהו עונה לו: "אני"!
"מי זה "אני"?" - ר' אהרן דורש,
והלה את שמו מפרש,
"אצל המגיד למדנו יחדיו בעבר
על ספסל אחד ישבנו לא מכבר".

"אני חוזר מהמגיד עכשיו אל ביתי,
ולבקר בביתך אז עלה בדעתי,
למען תברכני ותאמל לי הצלחה
ואושר אמיתי,
לפני שאשוב בשלום אל עירי ואל
ביתי".

ור' אהרן אליו בקול שקט מדבר:
"התחשוב שאתה כבר מוכן?
אתה חוזר לביתך - כך אתה מספר,
אבל עדיין לא עמדת במבחן".

אני שואל: "מי דופק?" אתה עונה לי:
"אני"
אמור: האם כך עונים?
האם על עצמך כך לאמר זה הגיוני?
וכי כך המגיד לימד?"

"הן למדנו שאין שום "אני" בעולם,
רק "אנכי" אחד יש, מעל לכולם,
ומי שרואה את עצמו כ"אני"
בעל ערך מיוחד,
אין הבורא דר איתו בכפיפה אחת".

מבעד לחלון נשמעה אנחה:
"אכן, ר' אהרן, צדקת בדברך,
אצל המגיד עדיין דבר לא למדתי
עד עכשיו" -

והוא חזר על עקבותיו ואל
המגיד הוא שב.

ברית במוסקבה

הלילה הגיע, היום כבר יצא,
ברחובותיה של מוסקבה הפחד
נמצא.
בכל השערים חיילים ניצבים
ושומרים- אין יוצא ואין בא,
בבתים שם מורד במלכות
מחפשים
שמא שם הוא נחבא.

המוהל, רבי בצלאל, יושב
וממתין,
החשמל כבר כבוי, הבריחים
מוסטים,
הילדים, הם שותקים הם יודעים
כבר
שהחיילים לא טובות מבשרים,
רק חוטפים הם אבות מילדים
ואותם לעולם לא מחזירים.

והנה נשמעים כבר קולות
בחצר,
הם עולים אל הבית מבלי
להיעצר.
הם דופקים,
הוא פותח הדלת
והם מתחילים לחפש במסדרון,
עד שמוצאים הם תיבה
קטנטנה
מאחורי הארון.

"הנה מצאנו", מכריז המפקד,
"הרם את ידיך, היכון להיעקד".
התיבה שם מונחת, פתוחה
היא
והחיילים מביטים בשמחה:
חתיכת צמר-גפן, מספריים
וסכין קטנטנה - בתוכה.

והיטב אתה יודע למה זה גורר...
קח התיבה והכן הכלים
שיהיה בשעה טובה,
אני אהיה הסנדק
ההורים את הילד הביאו - ברוך
הבא!".

המוהל את הילד מל בחדווה,
והסב את אימו אל ליבו באהבה,
וקרא: "ירבון של עולם!
פדיון שבויים היא מצווה לא
פשוטה,
הרי תינוק שנשבה הוא, לפדותו
לא אוכל
אנא, פדהו אתה!".

המכונית המשוריינת נוסעת
בחזרה,
רבי בצלאל יושב בה ועל פניו
זוהרה.
מסביבו מונחות חבילות מתנות
שניתנו לו עבור המשפחה,
ברכב נהג שם אדם
שפניו מכוסות מסכה.

את רבי בצלאל בשקט הוא הוביל
אל ביתו
את החבילות הוא עזר לו להעלות
לדירתו.
הוא הודה ואמר לו: "הכאבתי לך
אל תשכחו לי טינה - בגלל ילדי,
כי כאשר הסב יהודי והאב יהודי
גם הנכד יהיה יהודי".

"את חיי הן הכנסתי היום בסכנה,
ועשיתי את זאת רק בגלל
האמונה,
שיש בורא לעולם ששומר על
כולנו
ומשגיח באופן בלעדי,
וכאשר הסב יהודי והאב יהודי
גם הנכד יהיה יהודי".

כמה טוב!

ביום אחד רגוע
באמצע השבוע,
דבר מוזר לפי כל קנה מידה,
יושמע לפתע רעש
כהתפרצות הר געש,
ואת מקורו איש לא ידע.

וברחוב יגוע
חמור קטן, צנוע,
לאיטו יפסע לו בשבילים,
שעל אחר שעל
עליו ירכב ממעל
אדם לבוש בגדי אביון דלים.

בידו יאחז ההלך,
המתגלה עתה כמלך,
שופר גדול מימי בראשית
עוד לפני מגדל בבל,
החמה תזרח באמצע הליל
והשופר מקרן האיל
ישמיע קול שיישמע
בכל קצוות תבל.

אנשים יתעוררו בפחד,
בשעוניהם יביטו יחד,
מעולם הם לא ראו
דבר כה משונה,
יתקשרו למודיעין ברעד
למשטרה וגם לוועד
מכבי-אש, לשכת הסעד
אין קול ואין עונה!

והרדיו אז יזעיק:
הסיבה לקול המריע -
כוכב גדול הנה מגיע
עובר הוא לא רחוק,
והרוסים מיד יסבירו:
הקולות שאת כולם תערו
יוצאים מטיל שהם העבירו
על אמריקה לצחוק!

כמה טוב שאז יהיה
יהיה לנו מלך משלנו
כשהמשיח אלינו בוא יבוא.

וללא כנפיים
יטוסו לירושלים,
מחדש בנויה היא, לא תימוט,
בתים של אבני שוהם
בנויים בתן ונופם
בכל אחד שבעת אלפי קומות.

ומהר הזיתים
יקומו המתים
לבושים כולם בגדי שבת,
סב-הסבא עם הנכד
יהלל שיחה מושכת
והאם תצהל מכל מבט.

והכל יחיו בנחת,
בלי מורא ובלי כל פחד,
הבורא יימן לכולם גם יחד
שפע של חכמה,
בתורה הכל מוחם יוגיעו,
לסוודותיה הכמוסים יגיעו
ובלילה אל ביתם ימריאו
במהירות עצומה.

וכל עץ וגם כל שיח
מיני מעדנים יצמיח,
נהר של דבש בגן יזוח
יינות - אלפי מינים,
אריה וכבש וגם נער
יסיירלו יחדיו ביער
וביחד יינכסו בשער
של חוות התנינים.

וכמו תרנגולות בימינו
לא ייפלא עוד בעינינו
תינוקות תלד כל אמא
בכל יום מן השנה,
אל ילד קט תפנה דבריך:
"כמה שני ימי חייך?"
יענה: "מה, אני צעיר עדיין
רק בן מאה שנה".

וישמע אמן.
כמה טוב...

והפיזיקאים
יפערו עיניים:
"בתים עפים - ללא אנרגיה כלל!
ודאי בפנים שוכנת
סוללה מוצפנת, מן חידוש
אלקטרוני משוכלל".

וכל שכנינו יחד
יעמדו בפחד,
ואל-על יביטו באימה,
פעורי עיניים
וערך בזיזים
ולובם מלא רגשי כלימה.

הפולנים מבתיהם יזיחו,
ובניהם בקול ישיחו:
"ווידש אנטעק, נאש אבראשא
באהאטערעם סטאל",
והרוסים אף הם יגיעו,
ואת שכמיהם יניעו:
"הי אייוון, סמאטרי נאש יאנקעל
צעלי בענעראל".

והגרמנים מיד יאוצו
להסתתר אי-שם ירוצו,
יכריזו: "היול דער יודע נייט
רעניין אויף דער וועלט".

והעם האמריקני
יתביישו עם כל ה"מאני"
על שלחשים הניחו
שוב לצוץ אחרי יובל.
כמה טוב...

והשמש רבי סנדר,
יכה בכח על ה"סטנדר":
"הגיע השחר", לתפילה
צריך להתכונן",
והכל להתפלל יתחילו
ילדים קטנים אפילו
והכוכבים יגילו

בלי פחד ואימה,
ברינה יקצרו
הזורעים בדמעה.

תמו שנות היגע
אין עוד צרה ופגע
משיח על חמור קטן
מגיע הוא כל רגע.
תמו שנות הזעם
דבר אינו כמו פעם
משיח על חמור קטן
מגיע בקול רעם.

והקול ישיח
על בוא המשיח,
לשון הקודש הכל יבינו כבר,
כל אחד מן העיניים
יזיל דמעות כמים
ויעשה תשובה על הערב.

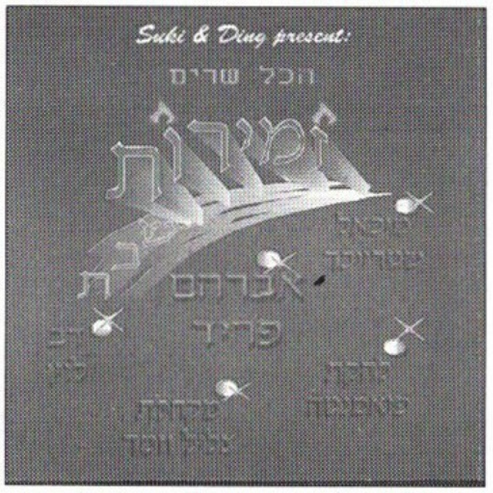
אליהו הנביא יזדע
לבית הכנסת להגיע
אין לקחת שוב דבר ביד,
והכל יאצו
בריקודים ירוצו
ובתי הכנסת יתמלאו מיד.

ופתאום בתי-הכנסת
השמיימה ימריאו כטיסת
בשמים מתפרסת
וטסה למרחקים,
ילדים קטנים יביטו
ויהמו מן החלון ושיטו:
"ראו נא עד כמה קטנים הם
גורדי השחקים".

והשמש רבי סנדר,
יכה בכח על ה"סטנדר":
"הגיע השחר", לתפילה
צריך להתכונן",
והכל להתפלל יתחילו
ילדים קטנים אפילו
והכוכבים יגילו

הקלדה: מרדכי א. הפטלר
c & p
1997 - כל הזכויות
שמורות לטעם הפקות
בע"מ ירושלים!

j.music booklet archive
pdfcd17@gmail.com

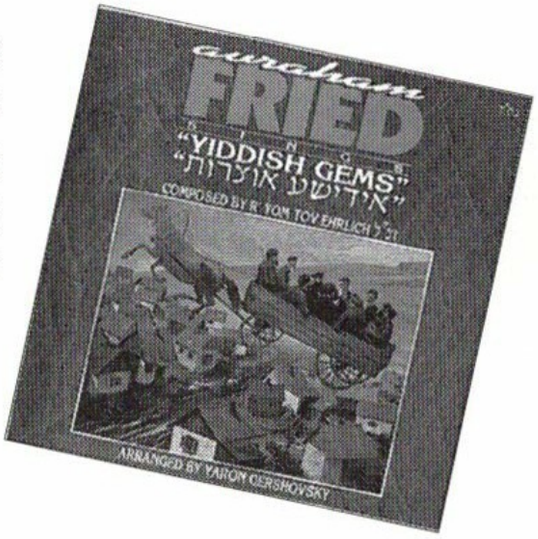
זמירות שבת

אברהם פריד וחבריו שרים מזמירות השבת, כולל:
מה ידידות, מנוחה ושמחה, קה ריבון,
צור משלו, ברוך קל עליון ועוד...

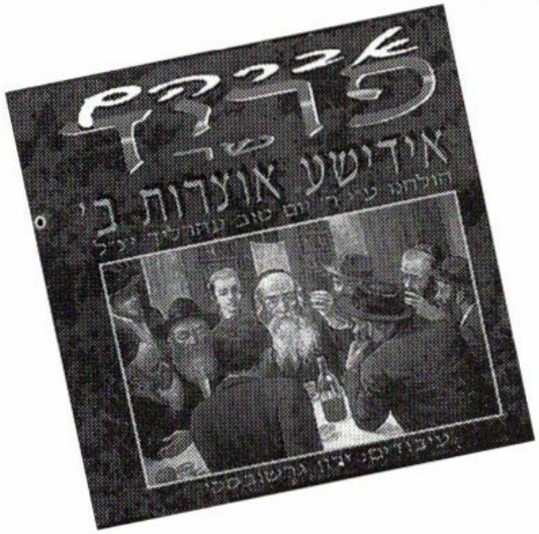
שטר התנאים

11 להיטים חדשים בלמעלה מ-66 דקות, כולל:
ברוך הבא מלך המשיח, התייצבו, והיו למשיסה,
שטר התנאים ועוד...

אידישע אוצרות א'

9 שירי מוסר השכל מיוחדים באידיש.
הולחנו ונכתבו בידי הרב יום טוב עהרליך זצ"ל
ומושרים בפי אברהם פריד. למעלה מ-52 דקות,כולל:
שבת קודש, יאקוב, העלה והתולעת, התורה והאומות ועוד...

אידישע אוצרות ב'

10 שירי מוסר השכל נוספים מיוחדים באידיש, שאף הם
הולחנו ונכתבו בידי הרב יום טוב עהרליך זצ"ל
ומושרים בפי אברהם פריד. למעלה מ-65 דקות, כולל:
יוסף מוקיר שבת,עקיבא, שלא עשני גוי, הגנראל ועוד...

להזמנות: חוג הלקוחות של נועם הפקות
02-6526995, 6514110

ארכיון המוסיקה העברית
pdfcd17@gmail.com

Music book archive
pdfcd17@gmail.com

אלבומים נוספים של אברהם פריד בהוצאת נוגן ההקות בע"מ

אם אשכחך ירושלים - אלבום כפול

בפעם הראשונה בהיסטוריה של המוסיקה היהודית חברו יחדיו כל השמות הגדולים ליצירה הקלאסית של העשור: אברהם פריד, יוסי גרין, אלי יפה, התזמורת הסימפונית של פראג ומקהלת בית הכנסת הגדול בלמעלה מ-100 דקות של שכרון חושים!!!

אוצרות יהודיים א'

שירי מוסר השכל מיוחדים המתורגמים מאידיש. הולחנו ונכתבו בידי הרב יום טוב עהרליך זצ"ל והינם ומושרים בעברית בפי אברהם פריד. למעלה מ-52 דקות,כולל: שבת קודש, יאקוב, העלה והתולעת, התורה והאומות ועוד...

ברכה והצלחה

10 להיטים חדשים בלמעלה מ-60 דקות, כולל: כשם שאני, אדם דואג, ירושלים אורו של עולם, ישימך אלוקים ועוד...

רב תודות

אברהם וציביה פריד, דוד ומרים הולשטיין, שלום וגאולה הורוביץ עשהאל וליזה מוזס, דונן הכט, שלי הירשברג, יחיאל ויעל שוסהיים לוי הורוביץ, ליפא וחיה טייטלבוים

ארכיון המוסיקה העברית
pdfcd17@gmail.com

j.music booklet archive
pdfcd17@gmail.com

1. Yosef Mokir Shabbos 7:02 — יוסף מוקיר שבת

אבן חן יקרה ביותר מוענקת לשומר שבת כהלכתה.

2. Where is the Tzaddik? 5:00 — היכן הצדיק?

שיר ערש ותפילה מכל הלב עבור ילדי ה'.

3. Akiva 8:44 — עקיבא

אגדה מרגשת על רועה פשוט שעלה לגדולה.
סיפורו של התנא הגדול רבי עקיבא.

4. Sheloi Osani Goy 4:15 — שלא עשני גוי

הפלא המיוחד והתענוג להיות יהודי.

5. The General 8:23 — הגנראל

הסוד של ההעלמות הדרמאטית של גנראל רוסי מחגיגות הניצחון.

6. One More Hour... 2:33 — עוד שעה...

הנצה חטופה אל יומתם של היחידים לקבל את פני משיח צדקנו.

7. The Train from Frunze 5:00 — רכבת פרונזאית

מראות מרגשים מאיחודם מחדש של משפחות
לאחר מלחמת העולם השניה.

8. "I" 6:45 — "אני"

שיעור בלשון ממזרה חסידי דגול.

9. A Bris in Moscow 6:42 — ברית במוסקבה

ברית מילה הכרוכה בסכנת נפשות בתקופת סטלין
מגלה את עומקה של הנשמה היהודית.

10. Oh How Sweet 10:28 — כמה טוב!

תאור פנטסטי וקצת הומוריסטי של מה שיקרה בביאת המשיח.

אברהם פריך

יוסף מוקיר שבת

אוצרות יהודיים ב'

הולחנו ע"י ר' יום טוב עהרליך זצ"ל

℗&© 1997 כל הזכויות שמורות לנועם הפקות בע"מ ירושלים
02-6514110 פקס: 02-6511703
אין להעתיק ו/או לשכפל חלק או חלקים מהאופן ללא הרשאה בכתב

pdfcd17@gmail.com

אברהם פריך יוסף מוקיר שבת

NOAM CDH565